

VERONICA
ROTH

ZÁREZY

SMRTI

OD AUTORKY DYSTOPICKEJ TRILÓGIE
DIVERGENCIA • REZISTENCIA • EXPERIMENT

ZÁREZY SMRTI

VERONICA ROTH
je autorka týchto kníh:

DIVERGENCIA
REZISTENCIA
EXPERIMENT

ŠTYRI

*Zbierka poviedok k sérii
Divergencia – Rezistencia – Experiment*

VERONICA
ROTH

ZÁREZY

SMRTI

sloart

Copyright © 2017 by Veronica Roth
Map and Design TM & © 2017 by Veronica Roth
Map illustrated by Virginia Allyn
Typography by Joel Tippie
Used with permission. All rights reserved.
Translation © Elena Guričanová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-2515-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Veronica Roth – Carve the Mark*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Katherine Tegen Books, an imprint of HarperCollins Publishers, New York 2017, preložila Elena Guričanová.

Zodpovedná redaktorka Dana Guričanová

Produkcia Dana Klimová

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2017.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Venujem Ingrid a Karlovi – neexistuje podoba,
v ktorej by som vás nemala rada.

1

KAPITOLA 1 AKOS

Tíšky pravidelne rozkvitali počas najdlhšej noci. Okamih, keď sa z pukov zrazu rozvili žiarivočervené lupienky, oslavovalo celé mesto. Najmä preto, že od ťadových kvetov záviselo živobytie thuvhesitského národa, ale podľa Akosa aj preto, aby sa v najtuhšej zime všetci nezbláznili.

Na Sviatok kvitnutia sa už potil v kabáte a čakal, kým sa zvyšok rodiny vychystá. Vybral sa na dvor, aby sa trochu schladil. Dom Keresetovcov bol postavený do kruhu okolo kachlí, vonkajšie múry aj steny okolo vnútorného dvora sa stáčali do oblúkov. Vraj pre šťastie.

Otvoril dvere a v očiach ho zaštipal mrazivý vzduch. Nasadil si ochranné okuliare, v blízkosti teplej pokožky sa okamžite zahmlili. Rukou v rukavici nahmatal kutáč a prestrčil ho cez dvierka kachlí. Ohňokamy vnútri vyzerali ako obyčajné čierne hrudy, ale keď trenie vytvorilo iskru, rozhoreli sa rôznofarebnými plameňmi – podľa toho, čím boli poprásené.

Tentoraz vykresali oheň červený ako krv. Kachle na dvore sa nevyužívali na kúrenie či osvetlenie, ohňokamy v nich slúžili len ako symbol prúdu. Akoby existenciu prúdu bolo treba niekomu pripomínať! Akos jeho jemné bzučanie cítil v celom tele. Prúd prenikal každou živou bytosťou a na oblohe vytváral žiarijú stuhu svetla v najrozličnejších odtieňoch. Pestrú ako ohňo-

kamy, pestrú ako svetlomety vznášadiel, čo sa náhlili vzduchom do mesta. Za fádnu snehovú pustatinu ich planétu považovali len cudzinci, ktorí na ňu nikdy nevkrócili.

Akosov starší brat Eijeh vystrčil hlavu z dverí. „Už sa nevieš dočkať, kedy zmrzneš? Poď, mama je skoro hotová!“

Vychystať sa do chrámu ich matke vždy trvalo dlhšie, veľmi jej záležalo na tom, aby vyzerala dobre. Nečudo, ako jasnovidka bola zakaždým v centre pozornosti.

Akos odložil kutáč a vošiel späť do domu, zložil si okuliare a ochrannú masku si stiahol z tváre ku krku.

Otec a staršia sestra Cisi už čakali pri vchodových dverách zababušení v najhrubších kabátoch. Všetci nosili zvrchníky s kapucňami vyrobené z kožušiny kutyaha, ktorá sa nedala zafarbiť a uchovávala si prirodzenú sivobielu farbu.

„Už si hotový, Akos? Výborne.“ Konečne sa objavila mama, zapínala si kabát a cestou fľochla na otcove staré čižmy. „Tvoj otec odkiaľsi vidí, aké sú špinavé, Aoseh, a každé zrnko jeho popola sa trasie.“

„Viem, preto som sa snažil, aby som ich poriadne zabryžgal,“ uškrnul sa otec.

„Skvelé,“ zahrkútala mama. „Mne sa tak páčia.“

„Tebe sa páči všetko, čo sa nepáčilo môjmu otcovi.“

„Lebo jemu sa nepáčilo vôbec nič.“

„Mohli by sme nasadnúť, než nám vznášadlo celkom vychladne?“ ozval sa Eijeh trochu mrzuto. „Ori nás už určite čaká pri pamätníku.“

Mama si zapla posledné gombíky na kabáte a natiahla si na tvár masku. Vykročili von, všetci zahalení v kožušinách, ruky v palčiakoch, oči chránené okuliarmi. Na konci vyhrievanej cestičky už čakalo okrúhle vznášadlo, viselo vo vzduchu tesne nad závejom, ktorý dospelým siahal po kolena. Mama dotykotom otvorila dvere a celá rodina sa nahrnula na palubu. Eijeh a Cisi museli Akosa schmatnúť za ruky a vytiahnuť hore, lebo ešte nevládali vyliezť sám.

S bezpečnostnými pásmi sa nikto neobťažoval.

„Do chrámu!“ zhúkol otec a zamával päšťou. Robieval to za každým, hoci ostatní sa na cestu do chrámu tešili asi ako na nudnú prednášku alebo na dlhý rad pri voľbách.

„Kiežby sme to nadšenie mohli chytiť do fľaše a rozpredať ho všetkým Thuvhesitom. Väčšinu vidím len raz za obeh, aj to len preto, že ich v chráme čaká jedlo a pitie,“ postťažovala sa mama s chabým úsmevom.

„Tak im nachystaj niečo pod zub každý deň,“ poradil jej Eijeh.

„Ach, tá detská múdrosť,“ vzdychla si mama a ťukla palcom do tlačidla zapaľovania.

Vznášadlo sa myklo dopredu a hore, pasažieri popadali jeden na druhého. Eijeh so smiechom odsotil Akosa, ktorý sa naňho zvalil.

Pred nimi sa trblietali svetlá Hessy. Mesto sa ovíjalo okolo kopca, spodnú časť tvorila vojenská základňa, na vrchu sa týčil chrám a ostatné budovy vyplňali priestor medzi nimi. Mierili priamo k chrámu, k obrovskej kamennej stavbe s kupolou uprostred. Keď na stovky sklenených tabúl zasvietilo slnko, najvyšší bod Hessy sa rozžiaril oranžovočerveným svitom, no stávalo sa to len výnimočne.

Vznášadlo pomaly stúpalo ponad kamenistú Hessu, najstaršie mesto na planéte, ktorú všetci okrem ich nepriateľov nazývali Thuvhe. Väčšine cudzincov sa to huhňavé meno zadrhlo v krku. Úzke domy sa dopoly strácali v závejoch a takmer všetky zivali prázdnotou. V ten večer by v chráme nikto nechcel chýbať.

„Videla si dnes niečo zaujímavé?“ spýtal sa otec mamy, keď vznášadlom obchádzal mimoriadne vysoký veterník, ktorý sa týčil k oblohe a neprestajne sa vrtel.

Akos podľa jeho tónu hneď usúdil, že sa pýta na mamine pro-rocké vidiny. Každá planéta v galaxii mala troch jasnovidcov: jeden sa na svoju úlohu ešte len pripravoval, druhý zastával úrad – ako jeho mama, tretí bol vo výslužbe. Akos o matkinom poslaní vedel len toľko, že jej prúd našepkáva tajomstvá budúcnosti

a že na ňu aspoň každý druhý človek, ktorého stretnú, zíza s posvätnou úctou.

„Tuším som nedávno zazrela tvoju sestru,“ začala mama, „ale pochybujem, že by o tom chcela počuť.“

„Len si myslí, že vízie budúcnosti sa nesmú brať na ľahkú váhu.“

Matka si obzrela Akosa, Eijeha aj Cisi, každému dieťaťu venovala dlhý pohľad.

„To mám za to, že som sa vydala do vojenskej rodiny,“ povedala napokon. „Chceli by ste všetko regulovať, dokonca aj môj dar.“

„Ak si si nevšimla, ja som sa napriek očakávaniam rodiny stal farmárom, nie dôstojníkom,“ ohradil sa otec. „A moja sestra to vôbec nemyslí zle. Znervózňuješ ju, to je všetko.“

Mama pochybovačne zahmkala.

Cisi si začala pospevovať popod nos, pozerala pritom z okna a rodičovské prekárание si vôbec nevšimala. Čoskoro výmena názorov utíchla a zostala len jej tichá pieseň. Akos melódiu poznal, ale nevedel si spomenúť odkiaľ. Otec rád hovorieval, že z Cisi vyžaruje pokoj, ktorý nakazí úplne každého.

Chrám bol osvetlený zvnútra aj zvonka, ponad oblúkove vchody sa tiahli reťaze lampášov, nie väčších než Akosova päšť. Okolo sa hemžili baňaté vznášadlá lemované pásmi pestrých svetlometov, parkovali v zhlukoch na svahu kopca alebo krúžili nad kupolovitou strechou a hľadali vhodné miesto na pristátie. Mama poznala všetky tajné zákutia chrámu a nasmerovala otca do tienistého výklenku pri jedálni. Keď vystúpili, behom rodinu zaviedla k bočným dverám, ktoré musela odtisnúť oboma rukami.

Vydali sa tmavou chodbou s vydratými koberčekmi na kamennej dlážke a obišli nízky pamätník Thuvhesitov, ktorí prišli o život pri dávnej šotetskej invázii. Akos spomalil a zahľadel sa na mihotavé plamienky sviečok. Eijeh ho zozadu schmatol za plecía a Akos zalapal po dychu. Keď si uvedomil, kto naňho „zaútočil“, zalial ho rumenec. Eijeh ho so smiechom štuchol do líca. „Aj potme vidím, aký si červený!“

„Sklapni!“ nedal sa Akos.

„Eijeh,“ zahriakla ho mama, „neposmievaj sa bratovi.“

Hovorievala to každú chvíľu. Akos by prisahal, že jeho tvár si nájde dôvod na červenanie aj sama.

„Veď to bol len vtip!“

Uprostred budovy sa zamiešali do davu, ktorý sa zhromaždil pred Sieňou proroctva. Ľudia zhadzovali kabáty, vyzúvali si teplé čičmy, upravovali si účes pokazený kapučnou či zohrievali premrznuté prsty. Keresetovci svoje kabáty, okuliare, palčičky, čičmy a ochranné masky nahádzali do tmavého výklenku pod fialovým oknom, ktoré zdobil thuvhesitský znak pre prúd. Keď zamierili do siene, Akos začul známy hlas.

„Eij!“ Eijehova najlepšia kamarátka Ori Rednalis sa k nim rútila po chodbe. Bola chudá a neohrabaná, s kostnatými lakťami a kolenami a strapatými vlasmi. Akos ju ešte nevidel v sukni, ale teraz mala na sebe červeno-fialové šaty z hrubej látky, so zapínaním na pleci ako slávnostná vojenská uniforma. Hánky sa jej ešte červeneli od zimy.

Prudko zastala pred Eijehom a spustila: „Tak tu si! Teta v kuse nadáva na Zhromaždenie, už som si musela vypočuť dvakrát to isté a ide ma z toho rozhodiť.“ Akos už počul, ako sa Orina teta sťažuje, že Zhromaždenie – najvyšší orgán galaxie – si cení Thuvhe len pre produkciu ľadových kvetov a štetetské útoky bagatelizuje ako „lokálne nepokoje“. Akos uznával, že má pravdu, ale hromžiaci dospelí ho akurát znervózňovali. Nikdy netušil, čo im má povedať.

„Zdravím vás, Aoseh, Sifa, Cisi, Akos. Veselé Kvitnutie! Poď, Eij, padáme,“ vysypala zo seba Ori na jeden dych.

Eijeh sa obrátil k otcovi.

Aoseh mávol rukou. „Choď si, kam len chceš. Uvidíme sa neskôr.“

„A ak ňa nachytáme s fajkou v ústach ako minule,“ dodala mama, „donútime ňa zjesť jej obsah.“

Eijeh zdvihol obočie. Nič ho neprivedlo do rozpakov, nikdy sa nečervenal. Dokonca ani keď sa mu spolužiaci posmievali za

výnimočne vysoký hlas alebo za to, že pochádza z bohatej rodiny, ktoré sa v Hesse netešili ktovieakej obľube. Posmešky však ani nevracal, dokázal sa odosobniť od hocičoho. Pripustil si len to, čo sám chcel.

Schmatol Akosa za lakeť a ťahal ho za Ori. Cisi zostala s rodičmi, ako vždy. Chlapci uhaňali za kamarátkou až do Siene prooctva.

Ori zalapala po dychu, a keď Akos uvidel vnútrajšok siene, takmer urobil to isté. Z najvyššieho bodu kupoly až k stenám sa tiahli nespočetné reťaze lampášov. Vytvárali baldachýn svetla, červeného vďaka prášku z lupienkov tíšky, ktorým boli posypané ohňokamy vnútri. Dokonca aj Eijehove zuby zažiarili načerveno, keď sa usmial od ucha k uchu. Zväčša prázdny priestor uprostred miestnosti zaberala tabuľa ľadu široká asi na výšku dospelého muža. Z ľadu vyrastali tucty tíšok, už-už sa chystali rozpuknúť.

Okraje ľadu lemovali ďalšie lampáše drobné ako bruško palca. Žiarili nabielo, asi aby pri nich lepšie vynikla farba kvetov: sýta červená, červenšia než akýkoľvek plameň. Vraj mala rovnaký odtieň ako ľudská krv.

Okolo sa už hemžilo množstvo ľudí v slávnostných odevoch. Splývavé šaty zdobené pestrými sklenenými gombíkmi ženám zakrývali všetko okrem hlavy a dlaní, vesty lemované mäkkou kožou mužom siahali až po kolená, aj vnútri mali všetci šatku dvakrát ovinutú okolo krku. Nosili sa tmavé, výrazné farby, aby kontrastovali s fádnyimi sivobielymi kabátmi. Eijeh mal na sebe hnedé sako a Akos tmavozelené, ktoré zdedil po bratovi – ešte mu bolo trochu široké v pleciach.

Ori ich zaviedla priamo k občerstveniu. Jej namrzená teta núkala okoloidúcim taniere, ale na neter ani nepozrela. Akos sa nazdával, že Ori trávi väčšinu času u nich, lebo s tetou a strýkom nevychádza dobre, ale netušil, čo sa stalo s jej rodičmi.

Eijeh si napchal do úst celú zemľu a takmer sa zadusil omrvinkami.

„Spomaľ,“ krotil ho Akos. „Udusenie jedním nie je ktovie-ako dôstojná smrť.“

„Aspoň by som zomrel pri tom, čo robím najradšej,“ zamrm-lal Eijeh s plnými ústami.

Akos sa zasmial.

Ori ovinula Eijehovi ruku okolo krku a pritiahla si jeho hlavu bližšie. „Neobzeraj sa, zvedavci vľavo,“ zašepkala.

„No a?“ spýtal sa Eijeh ľahostajne a vyprskol pár omrvíniek. Akosovi sa však už rozhorúčoval zátylok. Nenápadne šibol pohľadom doľava na skupinku dospelých, ktorá ich potichu sledovala.

„Divím sa, že si si ešte nezvykol, Akos,“ podotkol Eijeh. „Ludia na nás zízajú v jednom kuse.“

„Oni si mali dávno zvyknúť,“ ohradil sa Akos. „Poznajú nás odjakživa a vedia, že máme predurčený osud, zato na nás ešte nemusí vyvaľovať oči.“

Každý človek má budúcnosť, ale nie každý má osud – aspoň tak to hovorievala ich mama. Len členovia istých rodín, takzvaní obľúbenci osudu, mali jednoznačne predurčený osud, ktorý v okamihu ich narodenia naraz videli všetci jasnovidci na všetkých planétach. Mama tvrdila, že osudové vidiny sú nesmierne nástojčivé a vytrhnú ju aj z tvrdého spánku.

Eijeh, Cisi aj Akos mali predurčený osud, ale nevedeli aký. Mama im ho neprezradila, hoci patrila k ľuďom, ktorí ho predvídali. Tvrdila, že im nemusí nič hovoriť, svet to raz urobí za ňu.

Od osudu ľudí ako oni sa vraj odvíja budúcnosť celých planét. Keď sa nad tým Akos zamýšľal príliš dlho, rozbolel ho žalúdok.

Ori mykla plecóm. „Teta tvrdila, že Zhromaždenie v poslednom čase kritizovalo jasnovidcov, boli toho plné správy, tak na vás všetci myslia.“

„Kritizovalo? A za čo?“ spýtal sa Akos.

Eijeh si ich nevšímal. „Poďte, nech nájdeme dobré miesto.“

Ori sa rozveselila. „Jasné, poďme. Nechcem celý čas zízať na zadky ako minulý rok.“

„Tuším si trochu vyrástla,“ povzbudil ju Eijeh. „Tento rok už budeš zízať na chrbty.“

Ori prevrátila oči. „Skvelé! Nechala som sa navliecť do šiat, len aby som mohla slávnostne zízať na chrbty dospelákom.“

Akos výnimočne vkĺzol do davu ako prvý. Zohýbal sa popod gestikulujúce ruky a poháre s vínom, až kým sa nedostal úplne dopredu, k ľadu s pučiacimi tíškami. Akurát načas – jeho mama už stála pri ľade a vyzula si topánky, hoci v miestnosti bolo chladno. Vraj čím bližšie bola k zemi, tým lepšie sa jej veštilo.

Ešte pred chvíľkou sa s bratom rehotali, ale keď dav zmĺkol, Akos mal pocit, že aj v ňom sa všetko utišilo.

Eijeh sa k nemu naklonil a zašepkal mu do ucha: „Cítiš to? Prúd bzučí ako šialený. Až sa mi z toho trasú kosti.“

Keď sa sústredil, Akos to vnímal tiež – cítil chvenie v hrudnom koši, akoby sa jeho krv rozospievala. Než bratovi stihol odpovedať, ich mama začala rečniť. Nemusela hovoriť nahlas, jej tradičný prejav všetci poznali naspamäť.

„Prúd preteká všetkými planétami galaxie a dáva nám svetlo, aby nám pripomenul svoju moc.“ Ako na povel všetci pozreli hore cez zasklenú kupolu na stuhu svetla, ktorá sa vinula po oblohe. V tomto období bývala tmavočervená ako lupienky tíšok. Žiarivá stuha bola viditeľným prejavom prúdu, ktorý prechádzal každým človekom, každou živou bytosťou. Kľukatila sa galaxiou a spájala všetky planéty ako koráliky na obrovskom náhrdelníku.

„Prúd preteká všetkým živým,“ pokračovala Sifa, „a vytvára priestor, v ktorom môže previtať. Prúd preteká každým človekom, kým dýcha, a zo sita každej mysle sa vynorí v inej podobe. Prúd preteká každým kvetom, čo sa rozvíja na ľade.“

Ludia sa zomkli – nielen deti, ale aj dospelí –, tisli sa k sebe plecami, nakláňali sa čo najbližšie k ľadu a sledovali tíšky.

„Prúd preteká každým kvetom, čo sa rozvíja na ľade,“ zopakovala Sifa, „a dáva im silu vykvitnúť v najhlbšej temnote. Najviac sily dáva tíške, kvetu, ktorý je naším ukazovateľom času, ktorý nám prináša smrť a pokoj.“

Nasledovala chvíľka bez slov, ale mlčanie nepôsobilo napäto. Všetci vnímali rytmus prúdu, tichý spev zvláštnej sily, ktorá ich vesmíru dávala život tak, ako trenie medzi časticami vyvolávalo plamene z ohňokamov.

Zrazu nastal pohyb. Zatrepotanie lupienka, jemné zavrzganie stonky. Políčko tíšok uprostred mlčanlivého davu sa zachvelo.

Akos šibol pohľadom na reťaze lampášov a červené sklo nad nimi a takmer zmeškal okamih, keď všetky kvety naraz rozpukli. Červené lupienky sa rozvili, odhalili žiarivý prostriedok a skrútili sa až k stonke. Tabuľa ľadu sa rozžiarila farbou.

Dav v tej istej chvíli zalapal po dychu a spustil potlesk. Akos tľieskal spolu s ostatnými, až kým ho nezačali svrbieť dlane. Otec prešiel k mame, chytil ju za obe ruky a pobožkal ju. Pre ostatných bola nedotknuteľná. Sifa Kereset, jasnovidka, ktorú prúd obdaroval víziami budúcnosti. Otec sa jej dotýkal podchvíľou: jemne ju štuchal do jamky na líci, keď sa usmiala, uhládžal jej pramene vlasov, ktoré sa jej uvoľnili z drdola, nechával jej na pleciach žltkasté odtlačky múky, keď domiesil chlieb.

Otec nevidel do budúcnosti, ale dokázal jediným dotykom opraviť drobnosti v domácnosti ako rozbité taniere, škáry v stene či rozstrapkaný lem košeľe. Ľudia pri ňom občas mali pocit, akoby dokázal sceliť aj ich, keď im niečo ublížilo. Akos sa ani nehanbil, keď otec prešiel k nemu a schmatol ho do náručia.

„Najmenšie decko!“ zhúkol a prehodil si ho cez plece. „Och, veď už ani nie si taký malý! Ledva ťa udvihnem.“

„Ja nie som príliš veľký, ty si príliš starý!“

„Vlastný syn ma bude urážať!“ pohoršil sa Aoseh. „Aký trest si zaslúžiš, ty bezočivec?“

„Oci, ne...“

Neskoro, otec si ho už prehodil za chrbát a spúšťal ho dolu, až kým ho nedržal len za členky. Akos visel dolu hlavou a tisol si košeľu aj sako k telu, ale neubránil sa smiechu. Aoseh ho pomaly zložil a pustil ho, až keď sa bezpečne zviezol na zem.

Otec sa nad neho naklonil. „Aby si vedel, že bezočivosť sa nevypláca.“

Akos nevinne zaklipkal očami. „Prečo? Lebo sa mi od nej nahrnú všetka krv do hlavy?“

„Presne tak.“ Aoseh sa zaškeril. „Šťastné Kvitnutie!“

Akos mu úsmev opätovoľ. „Aj tebe.“

Večer sa bavili pri kuchynskom stole, až kým Eijeh a Ori nezaspali posediačky. Mama preniesla Ori na gauč v obývačke, kde trávil aspoň každú druhú noc, otec zobudil Eijeha a obaja sa pobrali do spálne. Len Akos s mamou sa neponáhľali, vždy chodili spať ako poslední.

Mama zapla obrazovku a ozvalo sa tiché mrmlanie spravodajského programu Zhromaždenia. Do Zhromaždenia patrilo deväť najväčších a najvýznamnejších planét z galaxie. Každú ovládal jeden národ a vlastné záležitosti si spravoval sám, ale Zhromaždenie regulovalo zbrojenie, medziplanetárny obchod, zmluvy a cestovanie a presadzovalo zákony vo zvyšku galaxie. Živé vysielanie prinášalo novinky z národných planét: Tepes trpí nedostatkom vody, na Otyre vynášli novú medicínsku technológiu, na obežnej dráhe Pithy sa usadila pirátska loď...

Mama medzitým otvárala plechovky so sušenými bylinkami. Akos si najprv myslel, že sa chystá uvariť upokojujúci nápoj, aby sa im ľahšie zaspávalo, ale Sifa zašla aj po nádobu s tíškou, ktorú schovávala na najvrchnejšej polici v skrinke na chodbe.

„Dnes si dáme špeciálnu lekciu, čo ty na to?“ povedala Sifa. Keď ho učila používať ľadové kvety, Akos o nej neuvažoval ako o mame a v duchu ju oslovoval krstným menom. Pred dvoma rokmi začala nočnej príprave odvarov hovoriť lekcie len zo žartu, ale teraz sa tvárila vážne. Aspoň tak to Akosovi pripadalo, nikdy ju nevedel presne odhadnúť.

„Vyber dosku a pokrájaj mi, prosím, trochu koreňa harvy,“ povedala a natiahla si rukavice. „Tíšku sme už do niečoho dávali, však?“

„Do elixíru spánku,“ odpovedal Akos. Vzal si dosku, nôž a bledý koreň harvy pokrytý jemnými chlčkami a postavil sa naľavo od nej.

„A ešte do odvaru na dobrú náladu, ktorý raz môžeš chystať na večierky,“ dodala. „Keď budeš starší.“

„Už si ho spomínala,“ prisvedčil Akos. „Aj vtedy si povedala, že až keď budem starší.“

Pousmiala sa. Niekedy z nej jednoznačnejšiu reakciu nevydoloval.

„Rovnaké prísady, s ktorými môžeš flámovať, keď budeš ešte starší, môžeš použiť aj na výrobu jedu,“ povedala smrteľne vážne. „Stačí, keď zdvojnásobiš množstvo tíšky a dáš len polovicu harvy. Rozumieš?“

„Prečo...“ začal Akos, ale Sifa už menila tému.

„Čo sa ti dnes preháňa hlavou?“ spýtala sa a vysypala na svoju dosku lupienok tíšky dlhý asi ako jej palec a zošúverený, ale červenú farbu si zachoval.

„Ale nič,“ odpovedal Akos. „Možno to, ako na nás ľudia zízali v chráme.“

„Obľúbenci osudu ich fascinujú. Rada by som ti povedala, že ich to raz prestane baviť,“ vzdychla, „ale obávam sa, že na teba neprestanú zízať nikdy.“

Rád by sa jej opýtal, prečo práve naňho, ale radšej stavil na opatrnosť. Keď jej dal nevhodnú otázku, mama lekciu okamžite ukončila. Keď sa spýtal správne, dozvedel sa kadejaké tajomstvá.

„A čo ty? Na čo dnes myslíš ty?“ spýtal sa.

„Ach.“ Sifa zručne krájala, nôž rovnomerne ťukal po doske. Akos sa zlepšoval, ale ešte sa mu občas stávalo, že odsekol neformálny kus. „Dnes ma trápia myšlienky na rodinu Noavekovcov.“

Akos sa zahľadel na jej nohy, nohy jasnovidky. Na chladnej dlážke stála bosá, prsty skrúcala k chodidlám.

„Vládnu Šotetom,“ pokračovala, „naším nepriateľom.“

Šoteti sa o svet delili s Thuvhesitmi, ale považovali sa za samostatný národ planétu nenazývali Thuvhe. Žili za rozľahlým

poľom perovnice, vysokej trávy, ktorá ťuchotala priamo za oknami Akosovho domu. Mali povest' drsných a krutých bojovníkov, na boj sa vraj pripravovali už od útleho detstva a na rukách si robili zárez za každého zabitého protivníka.

Akosova babka – matka jeho otca – prišla o život počas jedného zo ťotetských útokov. Vraj sa pred nimi bránila len kuchynským nožom. ťotetské násilie zanechalo stopy aj v meste. Hessa bola plná pamätníkov s menami padlých a okenných tabúľ, ktoré ľudia nevymenili, len zalepili, aby sa na nich praskliny vynímali ako jazvy.

Akos mal občas pocit, že ťoteti by sa k nemu mohli načiahnuť cez pole perovnice a chytiť ho.

„Vedel si, že Noavekovci sú obľúbenci osudu tak ako ty a tvoji súrodenci?“ pokračovala Sifa. „Len odnedávna, jasnovidci prvýkrát uvideli predurčený osud u člena ich rodiny, keď som už bola na svete. Vďaka tomu Noavekovci získali prevahu v ťotetskej hierarchii a dostali sa k moci, ktorú si udržiavajú dodnes.“

„Netušil som, že nová rodina môže zrazu dostať predurčený osud.“

„My o tom nerozhodujeme,“ vysvetlila Sifa. „Vidíme stovky možných podôb budúcnosti, ale predurčený osud sa naplní v každej jednej verzii. Je to veľmi zriedkavé. Rodiny, ktorých budúcnosť je tak jednoznačne daná, sa stanú obľúbencami osudu.“

Akos si to odjakživa predstavoval opačne. Ľudia o proroctvách hovorili, akoby ich jasnovidci svojvoľne rozdávali zaujímavým a významným ľuďom. Po maminom vysvetlení konečne pochopil, že isté rodiny získali význam práve vďaka proroctvám, nie naopak.

„Ty si teda videla osudy Noavekovcov.“

Prikývla. „Len dvoch najmladších. Volajú sa Cyra a Ryzek. Ona má toľko rokov, čo ty, on je o dosť starší.“

Ich mená už počul, spolu s množstvom bláznivých fám. Vraj sa im pení z úst, nepriateľom vyrezávajú oči a odkladajú si ich do pohárov, zárezy smrti sa im ťahajú od zápästia až po plece. To posledné vlastne neznelo až tak ťialene.

„U niektorých ľudí ľahko pochopíš, prečo sú takí, akí sú. Ryzek a Cyra sú deti tyrana. Ich otec Lazmet bol zase synom ženy, ktorá povraždila vlastných súrodencov. Násilie nakazí každú ďalšiu generáciu.“ Pokývala hlavou a celé telo sa jej zaknísalo do rytmu. „A ja to vidím. Všetko to vidím.“

Akos ju schmatol za ruku a pevne ju stisol.

„Mrzí ma to, Akos,“ povedala. Netušil, či sa ospravedlňuje za to, že mu povedala príliš veľa, alebo za niečo iné, ani mu na tom nezáležalo.

Chvíľu spolu nehybne stáli a počúvali mrmlanie správ a tmavá noc zrazu pôsobila ešte temnejšie.